

Socialministeren (Bundvad): Herved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om børne- og ungdomsforsorg. (Om udskydelse af revision).

Da der i 1958 blev foretaget en del ændringer i forsorgslovens bestemmelser om børne- og ungdomsforsorg, blev det bestemt, at loven skulle optages til revision i folketingsåret 1962-63. Da forsorgslovens børneværnsafsnit i 1961 blev udskilt til en særlig lov, blev revisionsbestemmelsen overført hertil, og samtidig påbegyndtes forberedelserne til en revision ved nedsættelse af et snævert embedsmandsudvalg.

Dette udvalg har for nylig afgivet betænkning med udkast til en helt ny lov om børne- og ungdomsforsorg. Loven er skrevet fuldstændig om og indeholder forslag om realitetsændringer på adskillige væsentlige punkter. Selv om forslaget blev fremsat nu, ville det ikke kunne forventes færdigbehandlet i indeværende samling, og regeringen anser det derfor for rigtigst at søge folketingets tilslutning til, at revisionen udskydes til næste folketingsår.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til tingets velvillige behandling.

Ministeren for Grønland (Mikael Gam): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om udøvelse af erhverv i Grønland.

Efter de gældende bestemmelser har søterritoriet ved Grønland en udstrækning af 3 sømil, og den grønlandske erhvervslov af 27. maj 1950 fastsætter, at retten til at drive erhvervsmæssig fangst, fiskeri og jagt på det grønlandske land- og søterritorium er forbeholdt danske statsborgere med fast bopæl i Grønland samt andre danske, der måtte få særlig tilladelse hertil.

På de store fiskebanker ud for Grønlands kyst foregår hvert år et omfattende fiskeri uden for 3 sømils grænsen, fortrinsvis fra udenlandske fiskeritrawlere, og det grønlandske landsråd har ved flere lejligheder henstillet, at man for at beskytte det grønlandske hovederhverv, fiskeriet, og for at bevare fiskebestanden søgte gennemført en udvidelse af fiskeriterritoriet ved Grønland.

Landsrådet vedtog i 1956 et forslag om, at søterritoriet skulle beregnes ud fra rette basislinjer og større bugtkorder end hidtil, og i 1958 foreslog landsrådet, at der indførtes et fiskeriterritorium ved Grønland på 12 sømil.

Spørgsmålet om søterritoriets bredde og fiskerigrænse har været forhandlet på de 2 konferencer i Genève om retsordenen på havet i 1958 og 1960.

På den første Genèvekonference gik Danmark stærkt ind for, at der skulle være adgang til at hævde en fiskerigrænse på indtil 12 sømil i de særlige tilfælde, hvor lande eller områder har en isoleret geografisk beliggenhed og befolkningen for sit udkomme og sin økonomiske udvikling i usædvanlig grad er afhængig af havet. Det fremgik af forhandlingerne på konferencen, at Island, Færøerne og Grønland i almindelighed blev anerkendt som hørende under denne kategori. Det lykkedes imidlertid ikke at opnå enighed på konferencen om en international fastsættelse af søterritoriets bredde og fiskerigrænserne. Danmark fastsatte herefter i 1959 — på grundlag af en overenskomst med den britiske regering — fiskerigrænsen ved Færøerne til 12 sømil, idet der dog i et vist omfang er adgang for britiske fartøjer til fiskeri indtil en linje, der stort set løber 6 sømil fra land.

På den anden Genèvekonference, der blev indkaldt i 1960, stemte Danmark for et af USA og Canada fremsat forslag, hvorefter maksimumsgrænsen for søterritoriet skulle være 6 sømil og maksimumsgrænsen for fiskeriterritoriet 12 sømil. Efter forslaget skulle der være adgang for lande, der i en periode af 5 år regelmæssigt har fisket mellem 6 og 12 sømil, til fortsat at drive fiskeri inden for dette område i 10 år indtil 31. oktober 1970. Dette forslag opnåede imidlertid ikke et tilstrækkeligt flertal, og også denne konference endte således resultatløs.

Regeringen er herefter af den opfattelse, at det må anses for rimeligt og berettiget nu at fastsætte en fiskerigrænse for Grønland på 12 sømil. Jeg henviser herved til den i bemærkningerne til lovforslaget citerede redegørelse, som udenrigsministeren afgav i folketinget den 31. maj 1960. Endvidere henvises til, at såvel Norge som Island efter